

Viktória Krajňaková

Znalčkyňa

MARENČIN PT

Znalkyňa

Viktória Krajňaková

MARENČIN PT

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Copyright © Viktória Krajňaková, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1094. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1354-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1355-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1356-7 (ePub)

Znalecký posudok

Vo veci zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1. Trestného zákona: „Kto násillím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbranosť, potrestá sa odňatím slobody na 5 až 10 rokov.“ Ku skutku došlo dňa 2. 6. 2021 v časti zvanej Stráňany v Michalovciach pri rieke Laborec, poškodená Viktória Krajňaková, narodená 23. 10. 1999. Predložený predmet číslo 1 tvorili poškodené plátenné nohavice modro-zeleno-bielej farby s nápismi „TRUSSARDI JEANS“. Na nohaviciach bola dokázaná prítomnosť ľudskej krvi. Prítomnosť ľudských slín bola zistená imunochromatografickou skúškou na prítomnosť ľudských α -amyláz pomocou testu Human Saliva RSID. DNA profil ľudskej krvi je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „Martin M“. DNA analýzou bola zistená prítomnosť bližšie nešpecifikovaného zmiešaného biologického materiálu pochádzajúceho najmenej od dvoch osôb. Náklady vynaložené na znalecký posudok sú 980,45 eur. Znalecký úkon vykonal znalec z odvetvia kriminalistickej biológie a kriminalistickej genetickej analýzy v Košiciach dňa 19. 9. 2023.

Volám sa Viktória, narodila som sa v sobotu 23. 10. 1999 a chcem hovoriť o tom, že násilie je všade okolo nás. Viem, o čom hovorím. Spočítala som, koľkokrát sa slovo „násilie“ spomína v knihách laureátov Nobelovej ceny za literatúru. Napríklad Annie Ernaux, laureátka za rok 2022, ho spomína v knihe *Udalosť 2x*, a to na stranách: 21, 78. V knihe *Pamäť dievčata* 4x, a to na stranách: 57, 71, 72, 112, a v knihe *Roky 14x*, a to na stranách: 22, 67, 88, 117, 120, 124, 130, 152, 221, 224, 226, 228, 243, 258. Už od detstva si rada robím takéto rešerše, pri ktorých si môžem zoraďovať čísla za sebou. Nepripomína vám tento prístup Andyho Warhola, ktorý dokázal vytapeť celú stenu opakujúcimi sa obrázkami Campbellovej polievky? Je to tak. Tak ako tento pop-artový umelec aj ja trpím istou formou autizmu, ktorá sa nazýva Aspergerov syndróm. Táto porucha sa spája s problémami v komunikácii, sociálnym správaním a dodržiavaním rituálov. Ako novonarodené dieťa som bola veľmi kludná. Skoro vôbec som neplakala. Keď som sa zobudila v kočíku, tak som sa pohrala s ručičkami a znova zaspala. Keď ma mama prebaľovala, tak som bola ako bábika, ani som sa nepohla. Mame to vyhovovalo, že som taká pokojná, ktorý rodič by nechcel pokojné dieťa? Mama sa na mňa tešila, keď otehotnela. V tom čase boli v móde husté kučeravé vlasy, ľudia si vtedy často dávali robiť u kaderníka trvalú. Mama mala husté, ale rovné, oco mal kučeravé, ale riedke. Tak si mama povedala, že ja by som mohla mať husté po nej a kučeravé po ocovi. No mám riedke a rovné. Veľmi dlho som bola dojčená. Odmietala som

vziať do pusy hocičo než mamin prsník. Keď ma chceli naučiť jesť niečo iné, tak som to vyplúvala a bola schopná aj niekoľko dní nejesť. Najviac som neznášala kaše, ktoré vyzerali ako grcky. Že by som zjedla nejaké červené jablko, tak to ani za svet, červená farba bola pre mňa čudesná. Občas som pochrúmala nejakú uhorku či brokolicu, proste niečo, čo malo zelenú farbu. Mama mi varila špenátovú polievku, lebo tá mi chutila. Oco mal na to nervy, lebo neznášal špenát, ale čo mal robiť, keď mama musela variť to, čo som chcela ja. Pýtal sa, po kom to decko je, pretože on ako malý papal mlieko a šunku. Veľmi rýchlo som sa odplienkovala, pretože som nevydržala byť pomočená. Pustila som tri kvapky moču, a ručala ako najatá, že mi to smrdí. Vtedy sa ešte nepoužívali jednorazové plienky, ale také, ktoré trebalo prať, a v tých ma štípala riťka. Keď mi prišlo obdobie vzdoru, tak som mala zvláštny denný rytmus. Cez deň som spala a o polnoci som sa zobudila vyhajaná a chcela sa hrať a každý sa mi musel venovať, lebo som vrešťala na celý dom. V dome s nami bývali ocovi rodičia a jeho sestra. To bol ešte lepší prípad, keď som dávala najavo, že som hore, pretože sa stalo aj to, že ma mama s ocom vzali na svadbu. Ako ostatní rodičia, tak aj oni ma uložili do izby, ktorá bola vyhradená pre odloženie detí, aby sa mohli dospelí zabaviť. Po pár hodinách mama s ocom len tak náhodou vyšli na balkón a zrazu zbadali svoje 2,6-ročné dieťa, ako sa samo prechádza po nočnej ulici asi 50 metrov od hotela. Vtedy pochopili, čo to znamená, keď u detí nastane niečo, čo sa nazýva podozrivé ticho. Ako

decko som sa stratila nespočetne veľakrát. Na dovolenke pri mori som odmietala nosiť plavky, a tak som splývala s pieskom. Ako som zbierala mušle, tak som sa stratila a naši ma nijako nemohli nájsť. Niekoľkokrát po mne bola vyhlásená pátracia akcia a nezáležalo na tom, kde sme boli, či pri mori, kde ma hľadali plavčíci, alebo na výlete v Tatrách, kde ma stopovala horská služba. Mne nikdy nevadilo, že som sa stratila, len to trochu robilo vrásky mojim rodičom. Moja mama už ako 24-ročná mala šediny. Nevadilo mi, ani keď som sa nejako zranila, mala som trochu iný prach bolesti. Keď sme šli k doktorke a trebalo mi vziať krv, tak som poslušne držala ruku a nechala si pichnúť ihlu do žily. V pohode som sa pozerala, ako krv tečie. Ostatné deti nie, tie, keď zbadali ihlu, tak robili cirkus a museli im držať ruky a nohy. Síce som veľmi nevnímala fyzickú bolesť, ale bola som citlivá na hluk. Keď som počula kosenie, tak som nariekala, že ma bolia uši. To bola bolesť, ktorej som sa bála. A tak keď som v troch rokoch nastúpila do škôlky, tak som celé dni presedela v kúte, pretože ostatné deti boli hlučné. Učiteľky ma volali, aby som sa šla hrať s ostatnými deťmi. Neexistovalo. Deň v škôlke sa začínal tak, že sme si dali rozcvičku a potom sme šli von. Ja som chodila k plotu zbierať listy a ukladala ich za sebou. Občas som chodila do pieskoviska hrabať. Pieskovisko bolo plné psích výkalov. Raz som z toho dostala žltáčku. Nikto nevedel, od čoho to je. Zle som reagovala na rôzne učiteľské výmysly ako napríklad vystúpenia na Mikuláša. Scénku sme nacvičovali 2 mesiace, ale keď prišiel

deň D a rodičia sa usadili, aby si pozreli, aké sú ich deti šikovné, tak som počas spievania odišla z radu a pozerala sa na to všetko ako na niečo úplne nové. Na konci predstavenia som zatlieskala spoločne s rodičmi detí a to bolo všetko. Pre svoju neobratnosť som mala dosť problémy. Raz som sa hrala s vidličkou a omylom som s ňou potiahla po obruse a urobila doň dieru. Učiteľka prišla zazvoniť k nám domov, že som potrhala obrus, aby kúpili nový. Náš dom bol totiž hneď oproti škôlke a učiteľka mala také nervy, že nevydržala, kým po mňa naši prídu. Ja som nevedela povedať, že to bola nehoda. Deti v škôlke si to všimli, že som ako nemá, a tak na mňa začali zhadzovať rôzne prúsery. Napríklad niekto ohádzal škôlku pieskom a mohla som za to akože ja. Učiteľka mi za to dala poriadne na zadok. Samozrejme som neplakala, ale dosť ma štípal, tak som si ho vkuse masírovala. Bol práve čas, keď sme mali ísť spať, lebo v každej škôlke sa poobede spí. Ako som tam ležala na posteli a masírovala si zadok, tak som prešla rukou trochu hlbšie, smerom k pišuli. A zistila som, že mi to robí celkom dobre. A tak som ako 5-ročná začala onanovať. Nestrkala som si prsty dnu, len som sa hladila. Vedľa mňa ležalo jedno dievča. Povedala som jej, nech to tiež skúsi, že je to sranda. Nevedela, ako na to, tak som jej strčila ruku do gátí a ona sa rozchichotala. Všimla si to učiteľka a prišla k nám zazvoniť a zase žalovať. Neviem, prečo si to tak brala. V škôlke boli spoločné záchody a občas sme si tam navzájom ukazovali pišule a pišakov. Ja som sa v tom čase bežne kúpala s mamou v jednej vani. S ocom nie.

Iba raz som ho videla nahého. Mal omnoho väčší pišak ako chlapci v škôlke. Ale došlo mi, že keď budú veľkí, tak aj im tak vyrastie. Mne ale nič nevyrastie. Prišlo mi to zvláštne. Prečo nie sme všetci rovnakí? Raz som sa spýtala mamy, ako som vznikla. Tá mi povedala, že keď sa mamka s ockom majú veľmi radi, tak sa mamke začne tvoriť v brušku malé bábätko. Neviem prečo, ale mala som z toho hrôzu. Nevedela som si predstaviť, že jedného dňa aj ja budem mať vlastné dieťaťko. Veď ja som ani nemala žiaden vzťah k bábikám. Všetky, ktoré mi kúpili, boli holé a ostrihané. Chcela som byť chlapcom. Raz sme boli na krstinách môjho bratranca a jeho oco sa smial môjmu ocovi, že nevie si spraviť chlapca. Oco si to kompenzoval tým, že ma bral ako chlapca. Už od štyroch rokov ma bral pretekať na motokáry. Spolu sme pozerali preteky, keď vysielali Formulu 1. Brával ma so sebou do dielne a tam som ho pozorovala, ako opravuje kadečo možné ako rozvody, tesnenia, výfuky, čerpadlá, chladiče, tlmiče... Okrem toho som už od škôlky korčuľovala, lyžovala a jazdila na koni. Vždycky som hrozne milovala zvieratá. Náš dvor bol taká malá zoo. Mali sme 3 mačky, papagája, 2 andulky, 10 Koi kaprov, 15 zajacov a 12 kačiek. Ale mačky sa celé dni len niekde túlali, vtáky boli zavreté v kletke, s kaprami som sa hrať nemohla a zajace aj kačky sa ma báli. Preto som si hrozne priala mať psíka. Mala som pre neho už aj meno. Chcela som, aby sa volal Pterodaktyl. Pterodaktyl je druh lietajúceho dinosaura, ktorý sa podobá na draka. Milovala som dinosaury, hlavne tie z obdobia kriedy. Máme tri obdobia druho-

hôr: trias, jura, krieda. A pterodaktyla som si vybrala vďaka rozprávke dievča a drak: „Na hrade kedysi žilo dievča, ona však rytierom sa chcela stať. Ona nechcela byť len dvorná dáma, to radšej s drakmi sa chcela biť. Dokázať si, že udatné dievča nie je pre smiech ostatných. Nevzdala sa, trénovala, a keď princa odniesol si drak, len ona ku skale dračej prišla s drakom sa biť.“ Bývali sme na sídlisku Stráňany, ktoré tvorilo asi pätinu celkovej rozlohy mesta Michalovce. Mesto malo dokopy približne 35 000 obyvateľov. Nachádzalo sa tu niekoľko blokov bytoviek, rady domov, jazierko, zimný štadión, 2 škôlky, základná škola, stredná škola, škola pre postihnuté deti, pár ambulancií obvodných doktorov, tri krčmy, niekoľko malých potravín a psychiatrická liečebňa. Celá táto oblasť bola od zvyšku mesta oddelená riekou Laborec. Kedysi to bol iný kraj, ktorý už hraničil s Ukrajinou. Potom ale medzi to vytvorili obrovskú vodnú nádrž menom Zemplínska Šírava. Na mape to vyzerá, akoby táto nádrž načahovala ruky za Laborcom, keďže vytvorili odklon z jeho toku. Tak sa Stráňany stali akýmsi ostrovčekom medzi touto nádržou a Laborcom. Rieka je dnes kontaminovaná kvôli nedávnej havárii chemickej továrne a neodporúča sa tam kúpať. Už som počula aj takú historiku, že tam nedávno nejaké dieťa z miestnej osady zhltol 3-metrový sumec. V auguste 2006 sme sa presťahovali zo Stráňan na sídlisko Východ, pretože mamina teta nám tam požičala byt, aby sme už nemuseli bývať u ocových rodičov. To bolo mesiac predtým, ako som nastúpila do školy. Tesne po presťahovaní sme šli

na návštevu ku krstným rodičom a oni mali sučku kokeršpaniela, ktorej sa nedávno narodili malé šteniatka. Ja som si vybrala jedno, ktorému už dali meno Bony, a ja som ho už nemohla zmeniť, lebo to mal v papieroch. Priviezla som si ho domov. Dosť plakal za svojou mamou, ja som ho utešovala a vkuse ho mala na rukách. Takto to trvalo až do večera, kým sa nezotmelo. Bonyho som musela nechať u babky, lebo všetci boli názoru, že pes nepatrí do bytu. Tak som Bonymu ešte naliala do misky mlieko a nechala ho babke. Vyrazili sme na bicykli do nášho nového bytu, ktorý bol zo Stráňan vzdialený asi 20 minút jazdy. Mama ma posadila na rúru pred seba a vydali sme sa na cestu. Stráňany sú ale v noci neosvetlené a šli sme po rozbitej ceste. Ako sme šli dole kopcom, tak sme zašli do diery a prevrátili sa. Doteraz si to pamätám do najväčších podrobností. Sedela som na rúre pred mamou, a keď sme dopadli na zem, tak som si vymanila nohu, ktorá bola pod kolesom. Hrozne ma bolela, celá koža z lýtka sa mi zoškrabla. Mama bola ticho vedľa mňa. Ozvala som sa jej, ale ona mi neodpovedala. Chytila som jej hlavu, jemne ju zdvihla a ucítila teplú krv. Rozplakala som sa, pretože som si myslela, že je mŕtva. Tak som tam istú dobu plakala. Zastavilo pri nás auto, čo bolo na túto oblasť zriedkavé, pretože tadiaľ autá nezvykli chodiť. Zavolali sanitku a policajtov. Ako sme čakali na sanitku, ja som odkrývala domov po babku, aby som jej povedala, čo sa stalo. Hneď ma schmatla za ruku a dotiahla na miesto, kde sa to stalo. Ja som celý čas krívala, ale oproti mame moje

zranenie bolo v poriadku. Došli sme tam, keď mamu nakladali do sanitky. Babka sa rozplakala, ale povedali jej, že žije. Ešte sa nás policajti pýtali, či za tú nehodu niekto nemohol, no ja som zo seba nedostala polku slova a svedkovia tvrdili len to, ako nás videli na zemi a zavolali pomoc. Sanitka sa ponáhľala, tak povedali babke, aby ma odviezli autom, pokiaľ môžu, pretože som mala len ľahké zranenia. Po pár dňoch, keď mame zdrôtovali sánku a spravili operáciu ruky, sme ju mohli prísť navštíviť. Všetko vyzeralo v poriadku, až na to, že sa zistilo, že mama bola tehotná a pred tými operáciami musela podstúpiť röntgeny, ktoré s najvyššou pravdepodobnosťou mali poškodiť plod. Všetci sme boli zúfalí a mama povedala na rovinu, že ona nechce postihnuté dieťa. Ale babka vybavila u susedky, že sa pôjdeme k nej modliť a cez ňu ju Boh vylieči. Mala dary uzdravovania, zároveň sa jej Boh zjavoval. A tak, keď ju konečne pustili z nemocnice, sme šli k tej susede a modlili sa. Prorokyňa jej povedala, že Boh jej dáva veľký dar. Mama sa tvárila, že ju počúva, ale ja som doma počula, ako ocovi hovorí, že to bude nanič, a že pôjde na niečo, čo sa volá potrat. Potom si zavolala mňa, aby som sa posadila na stoličku namiesto mamy, chcela sa aj nado mnou modliť. Ja som sa zo začiatku bála, že je na mňa Boh nahneváný, pretože som sa vo vnútri cítila ako chlapec. Vedela som, že Boh dokáže čítať myšlienky a že vie všetko. A katechétka na náboženstve mi hovorila, keď som sa jej s tým zverila, že už chodím do školy, že už mám dosť rokov na to, aby som sa zmierila s tým, že som sa

narodila ako dievča a prijala svoju rolu. Presne ona nás na hodine náboženstva učila, že černosi majú iné mozgy ako my bieli. Tak som sa posadila do toho plyšového kresla a prorokyňa na mňa položila ruky. Niečo sa modlila v jazyku, ktorému som nerozumela, a potom povedala, že Boh si ma vyvolil. Naplnil ma zvláštne blažený pocit. Mňa si vyvolil a nič zlé o mne nepovedal. Keď sme skončili, celý večer som nad tým premýšľala. Potrebovala som zistiť, v čom si ma vyvolil. Povedala som si, že sa musím v škole veľa naučiť, aby som na to prišla. Pred nástupom do školy sme s mamou prišli k psychologičke a tá jej povedala: „Viete, sú dva typy detí: orchidey a burina. Burinu umiestnite do obyčajnej školy a tam porastie, no orchidey potrebujú špeciálne hnojivo a prístup.“ Tak som skončila v integrovanej triede, teda sme nedostávali známky, ale mušle, ktoré nám triedna učiteľka každý rok nazbierala na letných dovolenkách. Každý sa učil iným tempom a neexistovali tresty, iba odmeny. Za 4 získané mušle bola jedna sklenená perla, ktorú triedna kúpila v čínskom obchode. Namiesto sedenia za knižkami sme chodili do prírody, tam sadili stromy a učili sa na nich sčítanie a odčítanie, čiže sme neničili prírodu písaním na papier, ale práveže jej pomáhali sa rozrastať. Ako vysvedčenie sme mali slovné hodnotenie:

Vysvedčenie 2007

Žiačka dosiahla pozoruhodné výsledky. Pracovala zodpovedne a usilovne a hlavne úplne samostatne. Vynikajúco zvládala písanie diktátov. V nácviku čítania bola tiež veľmi úspešná,

pretože správne a s porozumením dokáže prečítať akýkoľvek text. Zvlášť treba oceniť jej veľký záujem o mimočítankovú literatúru. Počíta bez chýb, presne a pohotovo. Veľmi intenzívne sa zaujíma o prírodovedné poznatky a vie ich veľmi zaujímavým spôsobom prezentovať. Výborné výkony podávala aj v matematike. Zvládla sčítanie a odčítanie.

Pre mamu bolo normálne, že sa dobre učím, nerobila žiadnu oslavu z toho, že mám dobré hodnotenie. V rodine z jej strany sú samí Mgr., MUDr., JUDr., Ing. Ona bola Ing. Jej oco bol tiež Ing. ale mama nie, ona mala len maturitu na chemickej škole, ale po tej havárii v miestnej chemickej fabrike to zanechala, lebo tam zahynul jej spolužiak. S dedom začali spoločne podnikať, no nič veľké, otvorili si taký malý obchodík. Keď ma k nim mama odviezla na víkend, tak som si u nich doma vždycky kreslila za takým stolíkom, čo mali v obývačke. Polovicu stolíka som si zabrala ja na kreslenie a druhú polovicu stolíka si zabrala babka na počítanie mincí, ktoré toho dňa zarobila. Počítala ich každý deň a mňa takto učila základy podnikania, teda, že podnikateľovi sa niekedy darí, inokedy nie. Vraj každý peniaz má hodnotu, pretože boli dni, keď zarobila veľa a inokedy tam v obchode stála celý deň a zarobila len 40 centov. Mama mi vždycky hovorila, že babka rada šetrí, a tak sa jej môj oco nepozdával, keď som ešte nebola na svete, lebo oco nikdy nebol typ, ktorý by šetril. Napríklad ešte pred ich svadbou mojej mame vždy vyvolával na pevnú linku, keďže ešte neboli mobily, a pre babku to bol znak toho, že to nie je správny partner

pre moju mamu. Ale mne sa to babkino neustále počítanie mincí páčilo, tak som to po nej začala opakovať. Teda len čo som sa naučila počítať, tak som vkuse len počítala. Narodila som sa v sobotu 23. 10. 1999. Číslo 1999 môžeme rozdeliť na 1 a 999. Keď 9 otočíme máme 6, čiže 666, a keď ku každej 6 pripočítame odobratú 1, tak vyjde 777. Dátum 23. 10. je vlastne $(2 \times 3) + 1 = 7$ a dokonca, keď spočítame všetky čísla 23. 10. 1999, dostaneme 7: teda $2 + 3 + 1 + 0 + 1 + 9 + 9 + 9 = 34$, a $3 + 4 = 7$. Doma sme mali hrozne veľa encyklopédií a zistila som, že 7 je číslo, ktoré dostaneme, keď spočítame elektronegativitu vodíka a hélia, teda jediných dvoch prvkov, ktoré boli vo Vesmíre ešte pred vznikom prvých hviezd. V Biblii by sme vodík mohli považovať za vodu a hélium za oblohu. Pri stvorení sveta v Genezis sa opisuje dielo druhého dňa: Boh povedal: „Bud' obloha uprostred vôd a staň sa delidlom medzi vodami.“ Chcela som si veľa načítať o vyvolenosti. Knihovníčka mi doniesla knihu od Arendtovej, *Pôvod totalitarizmu*. Väčšine slov som tam nerozumela, ale všimla som si, že slovo vyvolený sa tam vyskytuje veľmi často. Vyvolenosť sa spájala so Židmi. Požičala som si ako prvé hebrejský slovník, no mama mi ho našla a poslala ma ho vrátiť späť, že do čoho ma to moja baba zmanipulovala. Odkedy ju pustili z nemocnice, sa správala inak. Hovorí sa, že keď človek prežije úraz hlavy, tak sa môže zmeniť a mama sa to stalo. Dostávala šialené výlevy hnevu. V jednom kuse ma mlátila. Babka ma vzala k psychologičke, pretože na mne videla, že potrebujem pomoc.

Psychiatrická nemocnica Michalovce

27. 2. 2009 – Dieťa prichádza na vyšetrenie s babkou. Kontakt možný, podrobuje sa spolupráci. Nálada smutnejšia. V rozhovore uvádza, že mamka býva nervóznejšia, keď sa jej prizná, že cez víkend u babky necvičila na gitare, tak dostane po líci a nadáva na ňu. Má zakázané kresliť. Dotazník afektivity má patologicky zvýšený pre oblasť paranoidity, depresie, obsesie a nestability. Kresba rodiny je v norme. Kontakt s realitou zachovaný, labilita, tendencia k zakrývaniu ťažkostí, disimilácii, ambivalentný postoj k ľuďom. Záver: Osobnosť vo vývine, skôr introvert, umelecky založená, aktuálne depresívna. Babka prichádza na vyšetrenie s vnučkou, lebo je iná ako ostatné deti, vážnejšia. Má iba jednu kamarátku, doma sa trápi, že sa rodičia hádajú. Babka má zvýšenú senzitivnu vzťahovačnosť.

Keď sa to dozvedela mama, že babka so mnou bola u psychologičky, tak povedala, že teraz tam pôjde so mnou, a pekne poviem, že ma nemláti, inak ma umiestnia do detského domova, a tam sa mi určite nebude páčiť.

18. 3. 2009 – Kontrolné psychologické vyšetrenie s matkou. Matka udáva, že dieťa je iné, nepraktické, má svoj svet, nevie, kde je sever, aj v škole ju vidia ako inú. Neprežíva situácie, keď sa jej ubližuje. Ona všetko rozdá, jej nikto nič nedá, ju to vôbec netrápi, pôsobí nemotorne. O dcérinej babke povedala, že je taká pobožná, že to chce vymodliť. Dieťa pri pohovore počúva, odpovedá len na výzvu, pričom pôsobí úzkostne, vrtí sa, kýva nohami, na otázky odpovedá, že sa vôbec necíti v neporiadku.

Mame sa narodila moja sestra úplne zdravá. Počula som, ako sa s ocom rozprávala, že doktor jej povedal, že všetko je v poriadku. Keď sme ju boli pozrieť v pôrodnici, tak to bolo to najrozkošnejšie stvorenie, aké som v živote videla, no keď ju s mamou už pustili domov, začala mi liezť na nervy, lebo jediné, čo celé dni robila, bolo, že spala alebo revala. Mama bola stále nervóznejšia. Vždy, keď som niečo prevrhla v kuchyni a zobudila sestru, tak ma spráskala. Raz išla vyskakovať z okna, keď nemala mlieko pre sestru. Babka k nám musela chodiť a jej variť kmínovu polievku. Povedala jej, že od toho sa jej začne tvoriť mlieko. Mama nemala na nič čas. Do školy som chodila špinavá v nevypratom oblečení. Oco často nebol doma. Rozhodol sa, že si otvorí firmu v oblasti kúrenia. A zákazníkov si chodil zháňať do miestnej diskotéky, kde chodili kadejakí majitelia firiem, ktorým chodil robiť kotly. V tej diskotéke sa diali rôzne veci, raz tam zavesili nejakého chlapa, čo si hovoril Slon, ale k slonovi mal dosť ďaleko, bol môjmu ocovi asi po pás. Vyzeralo to ako hra, nikto ho nemohol dať dole, až kým neprišli policajti. Oco ho nemal rád, lebo kedysi mu ukradol kolesá z auta, dal si ich na svoje auto a jazdil s nimi. Ten Slon takto terorizoval kadekoho, veľa ľuďom liezol na nervy. Mama po ocovi vkuse kričala, že pre nich organizuje drahé párty, kde míňa strašne veľa korún. V tom čase mi mama dávala na zmrzlinu eurá a nechápala som, prečo stále pred ocom hovorila o korunách, veď už to bol dlhší čas, čo Slovensko prešlo na euro. Mama ma často poňho o polnociach posielala, aby som ho priviedla domov.